

Hvalnica Krimu.

Za konec pa naj priobčim še Puškinovo himno na Krim, kakor jo je zložil zavestno naslonjen na svetovno slavni Goethejev slavospev Italiji, na njegovo pesem »Kennst du das Land«, ter je v njej ponovil misli in vrstice iz tega konca »Bahčisarajskega vodometa«. Te pesmi Puškin v življenju ni nikdar tiskal (napisal jo je verjetno kmalu po krimski poti aprila leta 1821). V rokopisu, ki je shranjen, sta črtani dve oktavi, namreč četrta in šesta, verjetno prav zaradi tega ponavljanja misli in celo rim. Priča pa, kako globoko se je Puškinu v spomin vtisnila lepota tega polotoka, da jo je primerjal z goethejevsko besedo sami Italiji, deželi sonca in oranž:

Si videl kraj, kjer divni čar narave
oživlja loge, gozde in vrté,
kjer bistre vode derejo v tokave
in stiskajo ob bregove se tesné,
kjer na vrhé in lovorjev dobrane
sneg žalostni še padati ne sme?
Povej: poznaš ta divni kraj, izbrani,
kjer jaz sem ljubil, tujec in izgnani?

Elvirin zlati kraj, v te pokrajine,
tak ljube meni, zdaj hite želje
v spominih na obmorskih gor strmine,
na vod prozornih radostne valé,
na sence, šum, na krasne te doline,
kjer še Tatari v revščini žive
sred brig, a združeni z vezjo družinsko
pod streho, tujcu vsakemu gostinsko.

Vse tam popolno v krasni je miloti,
vse tam privablja potniku oči,
ko v jasni dan po mimobrežni poti
privajen konj čez gorski vrh hiti;
povsod le delo, ki ga nič ne moti,
tatarska polja, vrte bogati,
cvetejo brda, v grozdih vinograda
je jantar, nočnih pirovanj naslada.

Vse tam živó, vse tam očem naslada:
v oljk senci trudna čreda ovec spi,
okrog domov, glej, brajde vinograda
in mesta, samostani in vasi
in šum morja in vrenje vodopada
in bela barčica nasred planí
in jarki žarki Febovega kolesa
na sinjen svodu južnega nebesa.

Bom kdaj prišel, ljubitelj Muz in mira,
ko um življenja ničnosti spozna,
k bregovom spet veselega Salgira
premišljat sanje svojega srca?

In z namo ti, otožna moja lira,
zvestó opevajoča kras sveta,
ljubezen, izgnanstvo in slovo od žene —
boš našla tam spet zvoke izgubljene?

In tam, kjer mirta bdi nad prahom v urni,
bom videl spet skozi temen gozd jasno
te sklade skal in blesk morjá lazurni
in brezoblačno ko radost nebo?
Utihne li življenja val mi burni?
Bo uzrlo čar minulih let oko?
Kdaj spet srce k tem sencam pripelja me
spóčit v naročje lene se omame?

Sl. 20. Puškin na Krimu
ob razvalinah bahčisarajskega vodnjaka.
(Puškinova lastna risba iz časa krimskega potovanja)